

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/146/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112207314
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3112207314.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci A. oU., a.s., so sídlom v U., J. XX, Z.: XXXXXXXXX, proti odporcom: 1/ J. U., bytom M., M. I. XXX/X, 2/ G. R., bytom D. nad T., R. F. XXXX/XX, o zaplatenie 3.184,95 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 09. októbra 2014, č.k. 17C/245/2013-62, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej výrokovej časti a vo výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odvolanie navrhovateľa proti vyhovujúcemu výroku rozsudok súdu prvého stupňa o d m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa vo výroku I. uložil odporcom 1/, 2/ povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 669,99 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 32,22 eur, úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3.751,27 eur od 15.04.2011 do 01.06.2012, zo sumy 751,27 eur od 02.06.2012 do 28.12.2012, zo sumy 736,32 eur od 29.12.2012 do 26.06.2013, zo sumy 729,88 eur od 27.06.2013 do 26.09.2013, zo sumy 692,34 eur od 27.06.2013 do 28.03.2014, zo sumy 682,89 eur od 29.03.2014 do 27.06.2014, zo sumy 669,99 eur od 28.06.2014 do zaplatenia. Vo výroku II. návrh vo zvyšnej časti zamietol. O náhrade trov konania rozhodol vo výroku III. tak, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania. Vychádzal zo zistenia, že navrhovateľ uzatvoril dňa 20.10.2010 s odporcom v 1. rade podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka zmluvu o bežnom účte, ktorej predmetom bolo otvorenie a vedenie bežného účtu a poskytovanie produktov a služieb A. Pohoda. Dňa 10.02.2010 navrhovateľ uzatvoril s odporcami v 1. a 2. rade podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka a zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch úverovú zmluvu, označenú ako Zmluva o A. spotrebiteľskom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie spotrebného úveru do výšky úverového limitu 6.000 eur, bez uvedenia účelu. Navrhovateľ sa ako veriteľ zaviazal poskytnúť odporcom ako dlžníkom spotrebný bezúčelový úver vo výške 6.000 eur prevodom na bežný účet odporcu 1/. Úrok bol dohodnutý ako fixný, vo výške 13,98 % ročne. RPMN bola vyčíslená vo výške 16,71 % ročne. Odporcovia boli oprávnení čerpať úver jednorazovo ku dňu 10.02.2010. Priemerná RPMN pre tento úver bola v úverovej zmluve uvedená vo výške 20,58 % ročne. Úver bol zabezpečený, a to tak, že splatenie pohľadávky Banky a jej príslušenstva sa zabezpečuje Dohodou o zrážkach zo mzdy uzavretou s odporkyňou 2/. Odporcovia bol povinní splácať úver v 60 mesačných splátkach vo výške 139,82 eur, počnúc dňom 15.03.2010, končiac poslednou splátkou splatnou dňa 15.02.2015 poukazovaním splátok na bežný účet odporcu 1/. Splácanie úveru bolo poistené uzavretím poisťovnej zmluvy s odporcom 1/, ktorá bola súčasťou úverovej zmluvy v čl. VII tejto zmluvy. Mesačný poplatok za poistenie úveru bol dohodnutý vo výške 7,45 eur a mesačný poplatok za správu úveru bol dohodnutý vo výške 1,99 eur za každý i začatý mesiac. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli Obchodné podmienky, Všeobecné obchodné podmienky a Poistné podmienky. Na základe úverovej zmluvy navrhovateľ poskytol odporcom dňa 10.02.2010 peňažné prostriedky v sume 6.000 eur ich poukázaním na bežný účet odporcu 1/. Listom zo dňa 23.11.2010 adresovaným obom odporcom navrhovateľ vyzval odporcov na zaplatenie splátok úveru vo

výške 510,57 eur s upozornením na vyhlásenie predčasného splatenia úveru v prípade nezaplatenia dlhu. Listom zo dňa 18.04.2011 adresovaným obom odporcom navrhovateľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru z úverovej zmluvy, vzhľadom k tomu, že odporcovia si svoje záväzky z úverovej zmluvy nesplnili a na zaslanú výzvu na zaplatenie nereagovali. Splatnosť celého úveru v sume 6.304,20 eur nastala dňa 15.04.2011. Titulom splácania úveru odporcovia zaplatili navrhovateľovi ku dňu rozhodnutia súdu celkovo 5.330,01 eur. Časť z tejto sumy vo výške 3.081,28 eur zaplatili odporcovia navrhovateľovi v priebehu tohto konania, a to v dňoch 01.06.2012 v sume 3.000 eur, dňa 28.12.2012 v sume 14,95 eur, dňa 26.06.2013 v sume 6,44 eur, dňa 26.09.2013 v sume 37,54 eur, dňa 28.03.2014 v sume 9,45 eur, resp. dňa 27.06.2014 v sume 12,90 eur. Konštatoval, že úverová zmluva, ktorú uzavrel navrhovateľ s odporcami ako spotrebiteľmi, je spotrebiteľskou zmluvou, pretože pri jej uzatváraní navrhovateľ konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a odporcovia sú fyzickými osobami a nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Tým sa pri rozhodovaní o návrhu navrhovateľa otvoril priestor pre aplikáciu § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa, popri ostatných právnych predpisoch. Napríklad podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, ktorý bol platný a účinný v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Táto úverová zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Navrhovateľ s návrhom domáha splnenia povinnosti odporcov vrátiť navrhovateľovi poskytnutý úver a zaplatiť mu úroky, poplatky spojené s poskytnutým úverom a úroky z omeškania pre riadne nesplnenie si svojej povinnosti na zaplatenie peňažného dlhu. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať niektoré údaje s absenciou ktorých, je spojený zákonom predpokladaný následok. Takýmto údajom je aj údaj podľa § 4 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, a to údaj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platný k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnený podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok. V danom prípade tento údaj nie je uvedený, pretože nie je uvedený správny údaj. V bode IV úverovej zmluvy je uvedená priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov vo výške 20,58 %. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že priemerná hodnota RPMN za 4. štvrtrok 2009 pre príslušný spotrebiteľský úver, teda typ úveru, ktorým bol úver na základe predmetnej úverovej zmluvy, bola vo výške 18,25 % ročne a nie 20,58 % ročne ako je v nej uvedené. V danom prípade išlo o typ spotrebiteľského úveru so zmluvnou splatnosťou od 1 do 5 rokov vo výške od 1.500 eur do 6.500 eur so zabezpečením. Úver bol podľa bodu II úverovej zmluvy zabezpečený Dohodou o zrážkach zo mzdy s odporkyňou 2/. V úverovej zmluve bola však uvedená priemerná hodnota RPMN ako pri úveroch bez zabezpečenia. Údaj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov v úverovej zmluve síce je uvedený, avšak je zavádzajúci, pretože je nesprávny. Skutočnosť, že došlo k uvedeniu nesprávneho údaju o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov, je podľa súdu pre spotrebiteľa navyše nepriaznivejšie, ako samotná absencia takéhoto údaju. Spotrebiteľ je nesprávnym údajom o vyššej priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov aká je v skutočnosti, zavádzaný o výhodnosti, resp. nevýhodnosti ponuky veriteľa v porovnaní s priemernými ponukami na trhu so spotrebiteľskými úvermi. Spotrebiteľove správanie, rozhodnutie, tak môže byť touto skutočnosťou ovplyvnené v jeho neprospech. Následkom absencie takého údaju v úverovej zmluve je podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch to, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva nemôže byť pre tento nedostatok neplatná, pretože na základe nej došlo k čerpaniu úveru. Preto ak sa navrhovateľ návrhom domáhal okrem plnenia pozostávajúceho z istiny aj plnenia z úrokov z istiny a poplatkov za správu úveru, je jeho návrh v tejto časti nedôvodný. Na základe vykonaného dokazovania má súd za preukázané, že odporcom boli poskytnuté peňažné prostriedky v sume 6.000 eur titulom splnenia si povinnosti navrhovateľa z úverovej zmluvy, a že odporcovia navrhovateľovi zaplatili titulom splácania úveru celkovo sumu 5.330,01 eur. Preto súd rozhodol o splnení povinnosti odporcov zaplatiť navrhovateľovi rozdiel medzi týmito sumami, t.j. peňažné prostriedky v sume 669,99 eur. Splatnosť ich peňažného dlhu v celom rozsahu nastala dňa 15.04.2011, ako to v liste zo dňa 18.04.2011 určil navrhovateľ, využijúc svoje právo na zosplatnenie celého dlhu podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods.8 Občianskeho zákonníka. Na možnosť uplatnenia si tohto práva navrhovateľ odporcov upovedomil v liste zo dňa 23.11.2010, ktorý doručil obom odporcom. Do splatnosti celého dlhu, ktorý sa mal podľa úverovej zmluvy vykonať v splátkach, boli odporcovia v omeškanií so splácaním splátok, pričom ako vyplýva z výpisu z úverového účtu odporcov vedeného u navrhovateľa, tak celková výška úrokov z omeškania bola ku dňu splatnosti celého dlhu, teda ku dňu 15.04.2011, vo výške 32,22 eur. Preto súd rozhodol o splnení povinnosti odporcov zaplatiť navrhovateľovi aj tieto vyčíslené úroky z omeškania. Ohľadne omeškania so zaplatením zvyšnej časti celého splatného dlhu súd rozhodol tak,

že odporcovia sú povinní zaplatiť navrhovateľovi zákonné úroky z omeškania, a to zo súm po odrátaní zaplatenej časti splatného dlhu. Časť z tejto sumy vo výške 3.000 eur zaplatili odporcovia navrhovateľovi dňa 01.06.2012, vo výške 14,95 eur dňa 28.12.2012, vo výške 6,44 eur dňa 26.06.2013, vo výške 37,54 eur dňa 26.09.2013, vo výške 9,45 eur dňa 28.03.2014 a vo výške 12,90 eur dňa 27.06.2014. V čase vzniku omeškania, teda dňa 15.04.2011, boli úroky z omeškania určené na základe § 3 ods.1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka vo výške 9,25 % ročne. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku tak, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, pretože úspech každého z nich v konaní bol iba čiastočný. Pri posudzovaní miery úspechu súd vzal do úvahy aj tú skutočnosť, že navrhovateľ vzal návrh v časti sumy 3.081,28 eur späť v dôsledku správania sa odporcov v konaní. Miera jeho úspechu je tak v časti pôvodne žalovanej sumy vo výške 3.751,27 eur a miera úspechu odporcov v konaní je v časti 2.514,96 eur. Miera úspechu navrhovateľa tak predstavuje 59,86 % a miera úspechu odporcov predstavuje 40,14 %. Pri rozhodovaní súdu o trovách konania v prípade, ak mal účastník úspech len čiastočný, môže súd rozhodnúť aj tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V danom prípade je tento predpoklad splnený, preto súd rozhodol tak, že žiadny z účastníkov konania nemá práva na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol ho zmeniť tak, že odporcovia 1/, 2/ sú povinní zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne sumu vo výške 3184,41 eur so špecifikovaným príslušenstvom. Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdenie veci. Mal za to, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil, že predmetná úverová zmluva je typ spotrebiteľského úveru so zabezpečením s poukazom na ust. § 6 ods. 1,2, § 27 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a doplnení niektorých zákonov, § 44 písm. a) zák. č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy. Poukázal na to, že Národná banka Slovenska vydáva Vestník Národnej banke Slovenska, v ktorom zverejňuje najmä opatrenia Národnej banky Slovenska vydané na vykonanie tohto zákona alebo osobitného zákona, ktoré sa vyhlasujú oznámením v zierke zákonov. Vzhľadom na to je navrhovateľ ako banka povinný dodržiavať opatrenia NBS, medzi ktoré patrí aj opatrenie č. 4 Národnej banky Slovenska z 13.03.2007 o vlastných zdrojoch financovania bánk a požiadavkách na vlastné zdroje financovania bánk a o vlastných zdrojoch financovania obchodníkov s cennými papiermi a požiadavkách na vlastné zdroje financovania obchodníkov s cennými papiermi. Dôvodil, že v rámci § 98 až 137 opatrenia NBS nie je stanovené, že dohoda o zrážkach zo mzdy by bola formou zmiernenia kreditného rizika (na ktoré je navrhovateľ ako banka povinný dbať), a teda zmysel § 97 ods. 1 písm. a) opatrenia NBS banka úverovú zmluvu, na základe ktorej bola uzavretá dohoda o zrážkach zo mzdy nepovažuje za zabezpečený obchod. Ďalej poukázal na Pokyn Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 18/2008 F.s., v zmysle ktorého k vyplňaniu údajov za novoposkytnuté spotrebiteľské úvery sa zabezpečovaním rozumie dohoda, na základe ktorej je veriteľ oprávnený uspokojiť si svoju pohľadávku, ak dlžník nedodrží svoj záväzok, alebo príde k splneniu vopred určenej podmienky, výkonom záložného práva alebo výkonom zabezpečovacieho prevodu práv. Z uvedeného vyplýva, že nakoľko pri spracovaní údajov o priemerných hodnotách RPMN za konkrétny štvrtrok Ministerstvom financií Slovenskej republiky v pokyne jednoznačne uvádza, že za zabezpečené úvery v tomto zmysle sa považuje jedine dohoda, ktorou je možné vykonať záložné právo (teda zmluva o zriadení záložného práva) alebo vykonať zabezpečovací prevod práva (podľa platnej legislatívy ho aktuálne nie je možné požadovať pri spotrebiteľských úveroch), a preto úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi sporu nemôže byť v žiadnom prípade považovaná za spotrebiteľský úver so zabezpečením, ako to nesprávne vyhodnotil súd prvého stupňa. Ďalej poukázal na ust. § 551 Obč. zákonníka, podľa ktorého dohoda o zrážkach zo mzdy musí mať písomnú formu a zároveň v nej musí byť vyjadrený súhlas dlžníka s vykonávaním zrážok z jeho mzdy, ako aj rozsah vykonávaných zrážok. Dohoda nadobúda účinnosť až potom, ako veriteľova pohľadávka bude zročná. Zrážky možno teda vykonať až po jeho zročnosť veriteľovej pohľadávky. Z uvedeného je zrejmé, že dohodu o zrážkach zo mzdy nie je možné zabezpečiť, budúcu pohľadávku, zmluvná podmienka bola posúdená orgánom dozoru ako podmienka v rozpore s § 53 ods. 1 Obč. zákonníka, ako aj z dôvodu, že sa v neprospech spotrebiteľa odchyľujú od § 551, § 53 ods. 1 a § 54 ods. 1 Obč. zákonníka. Odvolateľa teda považuje predmetnú úverovú zmluvu za nezabezpečený spotrebiteľský úver, a preto priemerná hodnota RPMN uvedená v čl. IV úverovej zmluvy vo výške 20,58% ročne je správna, tak ako ju zverejnilo Ministerstvo financií za 4. štvrtrok 2009 pre príslušný spotrebiteľský úver, a preto nemožno považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

Odporcovia 1/, 2/ sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa proti výrokovej zamietajúcej časti je dôvodné.

Pokiaľ sa týka vyhovujúcej výrokovej časti, odvolací súd v prvom rade uvádza, že ak odvolanie navrhovateľa smerovalo proti celému napadnutému rozsudku, teda proti jeho všetkým výrokom, je potrebné najskôr skúmať podmienky prípustnosti odvolania z hľadiska spôsobilého predmetu odvolania. Odvolanie je prípustné proti rozsudku, avšak účastník konania môže podať odvolanie iba proti takému rozsudku, ktorým mu bola spôsobená určitá ujma. Pokiaľ navrhovateľ podal odvolanie aj proti vyhovujúcej časti rozsudku, je potrebné jeho odvolanie v tejto časti považovať za odvolanie, ktoré bolo podané osobou, ktorá na odvolanie nie je oprávnená (§ 218 ods. 1 písm. b) O.s.p.). Z týchto dôvodov odvolací súd odmietol odvolanie navrhovateľa proti vyhovujúcej výrokovej časti rozsudku.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bola tak zamietajúca výroková časť a výrok o náhrade trov konania.

Súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti na skutočnosti, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi navrhovateľom a odporcami 1/, 2/ síce obsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“), avšak ide o údaj, ktorý nie je v predmetnej úverovej zmluve uvedený, pretože nie je uvedený správny údaj. V bode IV. úverovej zmluvy je uvedená RPMN vo výške 20,58%. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že priemerná hodnota RPMN za 4. štvrtrok 2009 pre príslušný spotrebiteľský úver, teda typ úveru, ktorým bol úver na základe predmetnej úverovej zmluvy, bola vo výške 18,25% ročne a nie 20,58% ročne, ako je v nej uvedené. V danom prípade išlo o typ spotrebiteľského úveru so zmluvnou splatnosťou od 1 do 5 rokov vo výške od 1500 eur do 6500 eur so zabezpečením. Úver bol podľa bodu II úverovej zmluvy zabezpečený dohodou o zrážkach zo mzdy s odporkyňou 2/. V úverovej zmluve bola však uvedená priemerná hodnota RPMN ako pri úveroch bez zabezpečenia. Následkom absencie takéhoto údaju v úverovej zmluve je podľa § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch to, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Preto, ak sa navrhovateľ návrhom domáhal okrem plnenia pozostávajúceho z istiny aj plnenia úrokov z istiny a poplatkov za správu úveru, je jeho návrh v tejto časti nedôvodný.

Uvedené dôvody, ktoré viedli súd prvého stupňa k zamietnutiu zvyšnej časti návrhu navrhovateľa na začatie konania, sú podľa odvolacieho súdu založené na nesprávnom právnom posúdení veci následkom čoho súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávneho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V posudzovanej veci súd prvého stupňa správne na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy. Nesprávne však posúdil, že v danom prípade išlo o spotrebiteľský úver so zabezpečením.

Podľa § 44 písm. a) zák. č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska, platný v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „zákon o NBS“), Národná banka Slovenska vydáva Vestník NBS, v ktorom zverejňuje najmä opatrenia NBS vydané na vykonanie tohto zákona podľa osobitného zákona, ktoré sa vyhlasujú oznámením v zbierke zákonov. Vzhľadom na uvedené je navrhovateľ ako banka povinný dodržiavať opatrenia NBS, medzi ktoré patrí aj opatrenie č. 4 NBS z 13.03.2007 o vlastných zdrojoch financovania bánk a požiadavkách na vlastné zdroje financovania bánk a o vlastných zdrojoch financovania obchodníkov s cennými papiermi a požiadavkách, na vlastné zdroje financovania obchodníkov s cennými papiermi (ďalej len „opatrenie NBS“). Podľa § 97 ods. 2 opatrenia NBS prípustné formy zmiernovania kreditného rizika a požiadavky na ne, podrobnosti o financovanom a nefinancovanom zabezpečení, ako aj účinky zmiernovania kreditného rizika, vrátane možností úpravy hodnôt rizikovo vážených expozícií sú stanovené v § 98 až 137. V rámci § 98 až 137 opatrenia NBS nie je stanovené, že dohoda o zrážkach zo mzdy by bola formou zmiernovania kreditného rizika a teda v zmysle § 97 ods. 1 písm. a) opatrenia NBS banka, úverovú zmluvu, na základe ktorej bola uzavretá dohoda o zrážkach zo mzdy, nepovažuje za zabezpečený obchod. Banka preto pri spracovaní údajov o priemerných hodnotách

RPMN za konkrétny štvrťrok v zmysle pokynu Ministerstva financií SR (č. 18/2008 F.s.) jednoznačne považuje za zabezpečené úvery dohodu, ktorou je možné vykonať záložné práva (teda zmluvu o zriadení záložného práva) alebo vykonať zabezpečovací prevod práva (avšak nie už podľa aktuálnej legislatívy pri spotrebiteľských úveroch) a preto odvolací súd úverovú zmluvu uzavretú medzi účastníkmi konania nepovažuje za spotrebiteľský úver so zabezpečením, nakoľko nejde o zabezpečený úver v zmysle uvedených bankových predpisov. Vzhľadom k tomu odvolací súd zastáva ten právny záver, že predmetný spotrebiteľský úver je potrebné považovať za nezabezpečený spotrebiteľský úver a preto priemerná hodnota RPMN uvedená v čl. IV spornej úverovej zmluvy vo výške 20,58% je správna, tak ako ju zverejnilo Ministerstvo financií Slovenskej republiky za 4. štvrťrok 2009 pre príslušný spotrebiteľský úver a preto nemožno považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

Z týchto dôvodov odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. h) ods. 2 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej výrokovej časti a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Úlohou súdu prvého stupňa bude posúdiť nárok uplatnený navrhovateľom nad rozsah nároku, ktorý bol priznaný vyhovujúcim výrokom.

Súd prvého stupňa je právnym názorom odvolacieho súdu viazaný (§ 226 O.s.p.).

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.